

Kulama. Agga wargad ollid kartusse pärrast tük maad emale jooksnud; kui nüüd nägaid et majas waikne luggu olli, jäid julgetš, tullid taggasi akna alla ja nomisid peial-poisi tašaste: „Kule! ärra nüüd ennam te nalja, waid anna, mis leiad!“ Pois kohhe karjuma: „Muidugi, kallid mehed! tahhan ja kõik anda, sirtutage agga käsfi, wõtke wastu!“ Sedda kulis nüüd tüdruk korwalt selgeste, kargas asjemelt, wöttis tuld üllesse ja hüdis teisi appi. Nüüd warrastel ennam polnud aega, pistid paku ja ei jäanud seisma enne, kui üsna wäsinud ollid. Maja = rahwas tulli pea hulgaliste kambri, kus tüdruk ütles wargaid ollema, agga ukseid aknad ollid kinni, kõik asjad alles, ei kuskilt warga jälgi nähha; siis läksid jälle ärra tüdrukuga tappeldes, et tühja kärta tõstnud. Agga kus olli peial-pois, et naad tedda ei näinud? Noh, sestammast august, kust enne tulli, olli temma animu jälle läinud.

Ta käis möda mõisa öue ja kaebas kange wäsinust. Sedda jurem olli ta rõõm, kui koggemata heinalatu sai, kus heinte peal rahbuliste tahtis maggada. „Sommikuni maggan, siis lähhan wanne mate jure taggasi!“ nõnda mõtles ja silmad wajasid kinni. Agga waene pois! ta pididi pea tunda fama, et kõik asjad mitte meie tahtmist möda korda

ei lähhä, waid et hädda tulles enne, kui teame arwata. Jah maailmas on palju hädda! —

Warra, kui koit weel pimmedaga seggaminne olli, tõusis karja-tüdruk ja hakkas weiksid söötma. Tulli heinalatu ja toppis korwi täis heinu ja kandis lomadele ette. Willeis luggu! Sõimesse korwi sisse olli peial-pois toppitud, agga waene rauk maggas kui roist egga pannud tähhele, mis temmaga tehti; ei ärganud enne üllesse, kui lehma suus olli ja omma liikmed tundis kui wedski-knowide wahhel ollema. „Oh kallid aeg! — kistsendas, — kül mind ropstakse!“ Siis hakkas kätte ja jalgadega lehma löugu ja keelt tagguma, agga mis weis sest hõlts. Se jahwatas omma su-täie ühtepuhku penemaks, egga olund poisil muud nõnu, kui hoida, et hammaсте wahhele ei sanud. Se läks kül korda, agga siis lehm hakkas alla nelama ja selle wastu poisi jõud ei anud. Sorts! — ja korraga olli lehma kõhbus, kas tahtis wõi tahtmata. „Kolle kamber se siin! — ütles temma, — aknaid sisse teha, on üsna unustatud; pääw ei paista sisse egga künalt siin wiist ei prugita egga peergu!“ Ülleüldse, se niiske korter ei olund polegi poisi mele järrel ja kõige kurwem luggu olli, et ühtepuhku üks lahti läks ja ued heinad peale tullid, et poisil ennam